

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XLI.

1921.

ŠTEVILKA 3.

TONE GASPARI:

IZ CIKLA: „OBISKI“.

(Koroški motivi.)

1. Tožba.

«Kaj ti je, Mojca?
Lica — dva nageljčka veneča,
oči — dva splašena golobčka —
kaj ti je, Mojca?»

««Tam je gora Peca,
tam je reka Drava,
v naši zemlji so hudobci —
pa ni kralja Matjaža!»»

2. Počaj, Mojca.

Počaj, Mojca, da se vzdigne meglica,
ki srka iz jezera žalost in hlad,
počaj, Mojca, da skopni še stezica,
ki spušča iz zime se v zgodnjo pomlad.

Na Peci, v Rutah in na Jezerskem
iskra se naših spet src razgori,
na Hurah, ob Dravi in na Obirju
pesem o izaru spet zadoni . . .

Prva utrgala nagelj boš v gredi,
pecelj potisnila v beli prtič,
svežih boš lic in pojočih oči spet
nesla ga k sv. Jurju na grič.

3. Pastirčkova molitev.

O sveta Rozalija,
pastirčkov mati,
ti si pomagala
ovčice pasti,
ti si pomagala
pesmice peti,
solncu velevala
zemljico greti,
travam zelenim
visoko zrasti...

O sveta Rozalija,
pastirčkov mati,
mirno zdaj spavaš,
nič ne pomagaš:
travice slana
vse je požgala,
s solnca je lučca
daleč zbežala —
pesmic pastirčki
ne pojemo več...

O sveta Rozalija,
pastirčkov mati,
kdaj se nam vrnejo
spet časi zlati?

4. Študentovo pismo.

Vse ceste zasuli so gosti snegovi,
na Koroško ne kaže nobena gaz,
mati, visoke, previsoke so Karavanke,
da bi mogel uzreti vaš ljubi obraz.

V srcu ni praznika, dvom v njem udarja,
kakor bi tolkel kdo s trdo pestjó —
mati, bojim se, da je vam hujše,
kot mi je tožilo v solzah slovo. —

5. Materin odgovor.

To pismo piše tresoča roka,
ki pomaka besede v toplo kri,
v njej so v tugi širje otroci:
Jozej, Foltej, Mojca in ti.

Trije doma so stisnjeni v temo
tja proti jutranji zori zroč —
ti si obljudil jim, ko si odhajal,
da jim prineseš Veliko noč! —

Ni tiso neglebo - ni brez naravnega to
Le malo umornega jutra & malo
pameti. propisi. Čet: 7/4/92.